

ния да бъде определена за “спорна зона” Яворов, в качеството си на задграничен представител на ВМОРО, изпраща на 5/18 юни 1913г. протестна декларация, на френски език, до представителите на Великите сили и до българското правителство.

От заключителната част на Декларацията става явна позицията на ВМОРО по дадения въпрос. В нея се казва:

“Ако македонският проблем получи решение, противно на интересите на населението, организацията не ще преустанови революционната си дейност и увлечена в борбата, не ще се поколебае да си послужи с всички средства, с които разполага, без да държи сметка нито за Женевската, нито за каквато и да е друга конференция.

Представител на организацията: П. Яворов.”²⁶

Положението на Балканите става все по-нажежено. Довчерашните съюзници на България сключват зад гърба ѝ тайни договори. Сърби и гърци упражняват невиджан терор върху населението на насилствено заграбените български земи.

На 16/29 юни 1913г. пламва Междусъюзническата война между България и бившите ѝ съюзници, като към тях, без какъвто и да е повод, се присъединява Румъния, а след нея и Турция.

Яворов не може да остане безучастен в такъв трагичен за България момент, когато се кове нейната бъдеща съдба, и на 25 юни 1913г. заминава за фронта.

В писмо до Лора от 27 юни 1913г., писано от бойното поле, той споделя:

“Сърбите обсипваха с фугасни гранати от Султан тепе нашата позиция. Зрелището беше ужасно и величествено. Вече 6 дни нашите издържаха огъня, който сърбите сипеха от една доминираща над целия български фронт височина — 6 дни без отдих и сън, често пъти по денонощии гладни и винаги жадни и може би потайно желаещи смъртта, за да отдъхнат.”²⁷

На 7 юли 1913г. той отново излива пред Лора болката си от развоя на бойните действия и предчувствието си за надвиснала катастрофа:

26. ЦДИА, ф. 10, оп. 3, а.е. 564. IV.

27. Яворов, П.К. Събр. съч. Т.V, с. 251.